

Till minne av Allan Ellenius

GUNNAR ERIKSSON

Fågelskådaren

*Han talade med värme
om det flyktiga intrycket
av en bortflygande eller rastlös fågelkropp
snabbt oskönjbar i buskagen.*

*Med van blick kunde han snabbt fastställa
art och kön, avundsvärt för den oinvigde.
Men kanske delade han med denne
den knappt förnimbara men hisnande känslan
av också den oidentifierade fågelns
blott sekundlånga närvaro i ögat.*

*Kanske var det den sällsynta ängshöken
eller den trolska kungsfiskaren
fast snarare en kråka eller sparv.*

*Våra liv av ögonblick
våra flyktiga möjligheter.*

Eftersom många (yngre?) Upplandsornitologer inte tycks känna till Allan Ellenius skall några ord sägas med anledning av ovanstående minnesdikt.

Allan, som oväntat dog i vintras, 81 år gammal i lunginflammation, hade varit professor i konstvetenskap vid Uppsala universitet, specialist på 1600-talets svenska konst och på naturmåleri. Han skrev fina studier om Bruno Liljefors och medverkade med en artikel om dennes ornitologiska strövtåg och fågelbilder i jubileumsskriften *Upplands fåglar* (1996). Själv var han en stor fågelälskare och nära vän till storheter som Gunnar Brusewitz och Carl-Fredrik Lundevall. Ett av hans favorittillhåll

var Lövstaslättan öster om Uppsala, en klassisk fågelokal. Som hans kollega vid universitetet träffade jag honom ofta, och samtalet kom alltid in på fåglar och naturupplevelser. Han gjorde inte bara talrika exkursioner utan studerade också fågellivet i universitetsparken som han kunde bevaka från ett fönster i tjänsterummet. Det var typiskt för honom att han förenade art- och identifieringsintresset med en fin känsla för fåglars skönhet och flyktiga väsen. Hans sensibilitet som konstintresserad hade stor betydelse också för hur hans intresse för fåglar tog sig uttryck. När jag i all anspråklöshet skrev ner några rader om fågelskådandets väsen upptäckte jag att mina rader faktiskt handlade om Allan.